

Arrest

nr. 87 075 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel
en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 maart 2012 met referentnummer REGUL X.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Volgens de onderstaande bestreden beslissing dient de verzoekende partij op 1 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 6 februari 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.07.2011 werd ingediend door :

<i>K.S.(...) (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...)1971</i>	<i>Volgens PP: V.,A.(...) (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...)1978</i>
<i>nationaliteit: Armenië (Rep.)</i>	

Kinderen :
K.S.(...) (R.R. : (...)), geboren op (...)2002
K.N.(...) (R.R. : (...)), geboren op (...)2004

nationaliteit: Armenië (Rep.)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept de betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt en zij ook Frans spreekt, zij een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, werkbereid is en een cursus informatica gevolgd heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 14.12.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 15.12.2005. Een tweede asielaanvraag werd op 18.07.2006 met eenzelfde beslissing afgesloten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer vier maanden voor de eerste en ongeveer twee maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

1.3 Op 6 maart 2012 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstige artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

-betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het CGVS op datum van 18-07-2006.

-Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 19-08-2005. Zij heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. De verwerende partij legt geen nota neer en geen administratief dossier.

2.3. Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verwerende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *“De verwerende partij heeft geen administratief dossier overgelegd, zodat het voor de Raad onmogelijk is gemaakt een wettigheidscontrole op haar beslissing uit te oefenen. Gelet op het voorgaande past het de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij”*. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een nota of als een bijkomende mogelijkheid tot het neerleggen van een administratief dossier. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven het gebrek aan een nota hetzij onvolkomenheden van een nota, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 juni 2012 dient de verwerende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 augustus 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 juni 2012 opgenomen grond, stelt zij dat *in casu* de Raad zijn wettigheidscontrole wel kan uitoefenen op grond van de gegevens die blijken uit de bestreden beslissing, het verzoekschrift en eventuele stukken bij het verzoekschrift, gelet op de concrete middelen die worden aangevoerd in het verzoekschrift. Zij zet vervolgens concreet uiteen dat het middel van de verzoekende partij de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 beoogt. De verzoekende partij verwijst naar artikel 39/59, § 1 van de vreemdelingenwet en stelt dat de feiten als kennelijk bewezen aanzien moeten worden. De verwerende partij repliceert dat dit niet tot gevolg heeft dat het middel gegrond is.

Met betrekking tot het ter terechtzitting van 9 augustus 2012 gevoerde betoog en de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, wijst de Raad op het volgende:

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij in het kader van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur betwist dat er in haar hoofde geen buitengewone omstandigheden aanwezig zouden zijn die haar verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst. Zo werpt de verzoekende partij op dat zij *“totaal ontworteld is t.a.v. haar land van herkomst en gedurende een lange periode een leven heeft opgebouwd in België met volstreekte teloorgang van ieder have en goed en sociaal contract in haar land van herkomst”* en dat zij *“in haar land van herkomst have noch goed heeft én al een sterkere binding heeft met België dan met haar land van herkomst én (...) een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, waar zij niets meer bezit en zo goed als geen familie meer heeft, om aldaar de aanvraag in te dienen en tevens gehouden te zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke –zoals in de praktijk blijkt- maanden zoniet meer dan één jaar in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet doet omdat verzoekster hierdoor alle banden en integratie, dewelke zij sedert bijna 7 jaar met België heeft opgebouwd, dreigt te verliezen”*. Daarnaast merkt de verzoekende partij op dat de eerste bestreden beslissing verkeerdelijk vermeldt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 juli 2011 werd ingediend door *“K.S.(...)’ volgens PP : V.A.(...)”*, waarbij zij er enerzijds op duidt dat K.S.(...) haar echtgenoot betreft en deze geenszins mede de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend, en anderzijds aangeeft dat haar familienaam in haar paspoort anders wordt gespeld. Zij erkent evenwel dat zij *“destijds bij binnenkomst in België”* verkeerdelijk werd geregistreerd volgens de niet-correct gespelde familienaam en dat de tweede bestreden beslissing haar identiteitsgegevens wel juist vermeldt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt hieromtrent het volgende:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

en

“Het feit dat betrokkene sinds augustus 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt en zij ook Frans spreekt, zij een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, werkbereid is en een cursus informatica gevolgd heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Nu de door de verzoekende partij beweerdelijk op 1 juli 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf evenmin is toegevoegd aan het verzoekschrift, is het de Raad bij gebrek aan een administratief dossier en bijgevolg aan deze aanvraag, evenwel niet gekend wat de verzoekende partij in haar aanvraag met betrekking tot de buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft voorgehouden. Dit in het bijzonder wat betreft de door de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift voorgehouden *“ontworteldheid”* ten aanzien van haar land van

herkomst waarbij zij voorhoudt aldaar have noch goed te hebben, een sterkere binding te hebben met België dan met haar land van herkomst, er niets meer te bezitten en zo goed als geen familie meer te hebben, en verder tevens met betrekking tot de vermelde identiteitsgegevens, dan wel de perso(o)n(en) die deze aanvraag heeft of hebben ingediend en ten aanzien van welke perso(o)n(en) de verwerende partij onderzoek diende te voeren. Tevens is niet geweten of de verzoekende partij voldoende elementen met betrekking tot de buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben aangebracht in haar aanvraag. Deze aanvraag is noodzakelijk om het middel te onderzoeken. Zodoende is het voor de Raad onmogelijk na te gaan over welke feitelijke gegevens de overheid precies beschikte en of zij bij de beoordeling van de aanvraag deze feitelijke gegevens correct heeft beoordeeld, ten aanzien van de correcte persoon, en op grond ervan niet tot een onredelijk besluit is gekomen. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting doet hieraan geen afbreuk.

Het beroep dient ingewilligd te worden.

2.4 Zoals uit de hierboven weergegeven bestreden beslissingen blijkt, blijkt uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing dat de tweede bestreden beslissing, met name het bevel dat aan de verzoekende partij werd gegeven, gesteund is op de eerste bestreden beslissing. Nu de Raad overgaat tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, is de rechtsgrond van het bevel verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook dit bevel uit het rechtsverkeer te verdwijnen. Ook de tweede bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De bestreden beslissing wordt nietig verklaard. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de van 6 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 maart 2012 om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN